

Geachte ouder(s) en/of verzorg(st)er(s),

„Geen ruzie maken hoor!“, zeggen de ouders wel eens tegen de kinderen als ze gaan spelen. Toch is zo nu en dan ruzie maken wel normaal. Ruzies kunnen te maken hebben met sociale problemen en kinderen zitten nog volop in de sociale ontwikkeling. Ze moeten nog leren met elkaar om te gaan. Het is dan ook logisch dat ze elkaar soms niet begrijpen en dat ze moeten leren dat het geven en nemen is.

De meeste ruzies moet u dan ook bezien in het licht van een mogelijkheid om te leren om te gaan met elkaar. Sommige ouders denken dat kinderen zelf ruzies en problemen op kunnen lossen, maar dat is voor de meeste kinderen te veel gevraagd. Als kinderen een ruzie oplossen, komt het vaak niet verder dan dat de een zijn zin krijgt en het wint. Pedagogisch kunt u meer uit een ruzie halen dan alleen maar dat er een moet winnen.

T.a.v. ruzies zijn twee pedagogische invalshoeken belangrijk. U moet uw kind leren wat een verkeerde manier van ruzie maken is en wat een nuttige manier is. Leg het kind uit dat ruzie bij het leven hoort en dat dat op zichzelf niet zo erg is. Maar als je een probleem met iemand hebt dan is slaan, afpakken, schreeuwen, wegllopen en dingen kapot maken een verkeerde manier. Leer kinderen dat als ze ruzie hebben het beter is om daarover te praten. Als ze dat zelf niet kunnen, is het belangrijk dat ze u er bij halen omdat gesprek te leiden. In zo'n ruziegesprek begint u met de kinderen te laten vertellen wat er is gebeurd en wat ze daarbij denken en voelen.

*Ruzie maken
kan nuttig zijn*

Tijdens dat gesprek leert u de kinderen ook om naar elkaar te luisteren. Andere gespreksonderwerpen zijn:

- leren accepteren dat anderen een andere mening hebben en dat er dus ruimte is voor verschillende meningen.
- gesprekken niet te blokkeren door opmerkingen als: „Jij moet altijd je zin hebben.“ of: „Jij moet altijd gelijk hebben.“
- samen naar oplossingen te zoeken; „Kunnen we ook iets bedenken waardoor dit zonder ruzie kan?“
- het kan ook zijn dat u die oplossing aan moet dragen. Niet alle sociale problemen die leiden tot ruzie zijn door kinderen zelf op te lossen. Vaak bijten kinderen zich zo vast in hun standpunt en dan u moet zeggen: „Zou het niet beter zijn dat jullie dit om en om gaan doen, eerst hij even en dan daarna jij?“
- schuld bekennen/toegeven. Het is ook niet verkeerd om als er echt sprake is van een veroorzaker, die schuldige ook aan te wijzen en te bespreken wat de veroorzaker fout heeft gedaan. Veel ouders zijn daar wat te voorzichtig mee, maar je kunt immers ook leren van je fouten.
- excuses aanbieden
- leren om het weer goed te maken. Daarbij kunt u de kinderen elkaar een hand laten geven en zeggen: „Zand er over, nu gaan we weer verder.“

Soms.....

Soms is het moeilijk een gebeurtenis te reconstrueren. Kinderen spreken elkaar tegen en er zijn geen getuigen. U kunt dan de kinderen laten vertellen wat ze beleefd hebben. Vaak zijn uit die gesprekken toch wel wat voorstellen te halen om problemen te voorkomen zonder een schuldige aan te wijzen. Als dat vaak voorkomt is het aan te bevelen dat u op een afstand wat in de buurt blijft en er zo achter komt hoe ruzies kunnen ontstaan.

Aan het begin van deze brief is aangegeven dat ruzie gezien moet worden in het licht van het sociaal leren. Toch hebben sommige kinderen altijd ruzie en vertonen daarbij ernstige vormen van agressiegedrag. Als kinderen niets leren van ruzies dan is het aan te bevelen externe hulp in te schakelen.